

בדרכי הרב והרבנית גץ

"לשמוח או להתאבל"

לפני שבועיים ספרתי לכם על הידיעה כי בננו, אבנר, שעמד להתחתן בעוד מספר שבועות – נהרג בקרב. את הידיעה קיבלתי לבדי. קרעתי את חולצתי, ואמרתי "צריך לברך על הרעה, כשם שצריך לברך על הטובה".

חזרתי הביתה, לבשר את בשורת איוב – הידיעה הנוראה כי אבנר לא יזכה להתחתן לעולם, כי הוא נפל בקרב.

כאשר נכנסתי הביתה, ראתה אשתי, ושאר ילדי את החולצה שלי קרועה, את העצבות בעיני, והם זעקו "מה קרה לאבנר?" לא עניתי, רק השפלתי את מבטי. הם הבינו ... הם פרצו בבכי מר. הידיעה עברה במהירות בכל היישוב. רבים התחילו לבכות. את מסיבת ההודיה, שתכננו לעשות, רק לאחר שנדע כי כל בננו חזרו בשלום הביתה, החליפה ישיבת "שבעה" על בננו האהוב.

כלפי חוץ, מאוד השתדלתי לעודד את כולם, את משפחתי, ואת המנחמים שבאו לנחם אותנו. "אבנר נפל על קידוש ה'." זו מצווה גדולה. מקום נהדר שמור לו, ולגיבורים כמותו בעולם הבא, ליד כיסא הקב"ה", אמרתי לכולם. אבל אני בתוכי, זעקתי ובכיתי מרוב צער. לאחר זמן אמרתי כי "אשרי לי שזכיתי, ואוי לי שזכיתי, שבני נפל על

שחרור ירושלים". ידעתי כי לא לחינם נפל בני אהובי. ידעתי כי המשנה אומרת כי שלושה דברים עם ישראל הונה בייסורים.